

1 Aan U be-hoort, o Heer der he-ren,

de aar-de met haar wel en wee,

de stei-le ber-gen, koe-le me-ren,

het vas-te land, de on-ze-kere zee.

Van U ge - tui-gen dag en nacht.

Gij hebt ze heer-lijk voort-ge-bracht.

2 Gij roept het jon-ge le-ven wak-ker,

een tuin bloeit rond het o-pen graf.

Er rui-sen hal-men op de ak-ker

waar zich het zaad ver-lo-ren gaf.

En ve-le kor-rels vor-men saam
een kost-baar brood in u - we naam.

3 Gij hebt de bloe-men op de vel-den

met ko-nink-lij-ke pracht be-kleed.

De zor-ge - lo - ze vo-gels mel-den

dat Gij uw schep-ping niet ver-geet.

't Is al-les een ge-lij-ke-nis
van meer dan aards ge-hei-me-nis.

4 Laat dan mijn hart U toe-be - ho-ren

en laat mij door de we-reld gaan

met o-pen o-gen, o-pen o-ren

om al uw te-kens te ver-staan.

Dan is het aard-se le-ven goed,
om-dat de he-mel mij be-groet.